

Třetí díl série FREYJA & HULDAR

YRSA

STOOR

Katarze

Na omluvu je někdy smrtelně pozdě...

Chce jediné – aby litovali.

Policie se o tom zločinu dozví stejným způsobem jako ostatní: přes Snapchat. Na videozáznamu prosí vyděšená oběť o odpuštění. Když se najde její tělo, je označené číslem 2.

Detektiv Huldar se připojí k vyšetřování a požádá psycholožku Freyju, aby policii pomohla s vyslýcháním kamarádů zavražděné dospívající dívky. Brzy odhalí, že Stella měla do andílka, za jakého ji dospělí považovali, opravdu hodně daleko. Ale přesto, kdo by ji mohl nenávidět až tak, že by ji chtěl zavraždit?

Jenže pak zmizí další teenager a přes Snapchat se objeví nové nahrávky. Freyja s Huldarem se shodnou přinejmenším na dvou věcech: Pravda není ani zdaleka jednoduchá. A vrah ještě neskončil.

Geniálně napínavý příběh o temné stránce sociálních sítí a mezilidských vztahů vás donutí se zamyslet, za co jste se kdy měli omluvit...

OBSAH

1. KAPITOLA	9
2. KAPITOLA	16
3. KAPITOLA	25
4. KAPITOLA	36
5. KAPITOLA	44
6. KAPITOLA	55
7. KAPITOLA	63
8. KAPITOLA	70
9. KAPITOLA	72
10. KAPITOLA	75
11. KAPITOLA	85
12. KAPITOLA	98
13. KAPITOLA	112
14. KAPITOLA	117
15. KAPITOLA	125
16. KAPITOLA	130
17. KAPITOLA	139
18. KAPITOLA	143
19. KAPITOLA	153
20. KAPITOLA	164
21. KAPITOLA	175
22. KAPITOLA	184
23. KAPITOLA	188
24. KAPITOLA	200
25. KAPITOLA	209
26. KAPITOLA	221
27. KAPITOLA	231
28. KAPITOLA	241
29. KAPITOLA	253
30. KAPITOLA	263
31. KAPITOLA	266
32. KAPITOLA	274
33. KAPITOLA	283
34. KAPITOLA	292
35. KAPITOLA	296
36. KAPITOLA	309
37. KAPITOLA	322
38. KAPITOLA	334
39. KAPITOLA	346
40. KAPITOLA	360
41. KAPITOLA	374
42. KAPITOLA	378

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
DNA
Černá díra**

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA

ÓGÓUR

Katarze

Přeložila Hana Sichingerová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurdardóttir 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

V islandštině pod názvem Aflausn poprvé vydalo nakladatelství Veröld v Reykjavíku roku 2016

V anglickém jazyce v překladu Victorie Cribb vydalo nakladatelství Hodder & Stoughton v Londýně roku 2019

Translation © Hana Sichingerová, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-045-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-046-8 (pdf)

ISBN 978-80-7359-916-4 (print)

Průvodce výslovností jmen hlavních postav:

Huldar – [hóldar]

Freyja – [fraia]

Gudlaugur - [gótlogur]

Erla – [ertla]

Stella – [stela]

Adalheidur – [adalhejdur]

Haukur – [hejkur]

Saga – [sága]

Baldur – [baldur]

Fanney – [fanej]

Helgi – [helgi]

Ævar – [eievar]

Davíd – [davíd]

Ásta – [austa]

Thórey – [tourej]

Ósk – [ósk]

Sól – [sóul]

Kjartan – [kjartan]

Bogi – [bojgi]

Mördur – [murdur]

Jóel – [jouel]

Egill – [ejitl]

Ásdís – [ausdís]

Thorgeir – [torgeir]

Bjarney – [bjarnej]

Arnar – [árnar]

Laufhildur – [leifhildur]

1. KAPITOLA

Dámské toalety v dolním podlaží byly prázdné. Umyvadla suchá a dveře opuštěných kabiněk dokořán. Vypadaly přesně tak, jak by člověk čekal po tolika frontách, které se tu celé odpoledne tvořily. Koše přetékalý použitými papírovými ručníky a po podlaze se válel obsah velkých kornoutů na popcorn rozdupaný ženami, které zoufale přešlapovaly ve frontě z jedné nohy na druhou.

Stella předpokládala, že stejný nepořádek bude i na pánech, a byla ráda, že tam nemusí uklízet. Nepořádek byl horší než obvykle, protože dnes bylo na dva filmy vyprodáno a na ostatní také přišel slušný počet návštěvníků. U pultu ve vstupní hale se v přestávkách mezi filmy tvořil takový nával, že stroj na popcorn nestíhal, i když si dávky nachystali předem, a ještě k nemalému rozhořčení většiny návštěvníků došla dietní kola. Stella se musela hodně přemáhat, aby neodsekla pokaždé, když jí to někdo vyčetl. Jako by byla její starost nakupovat zásoby a hlídat, kolik čeho mají!

Ve dveřích se najednou zarazila, protože jí došlo, že je jediný člověk v celé budově.

Bylo naprosté ticho. Žádné zdušené lomození z před-sálí ani pokřikování dívek, se kterými pracuje. Nabídl-

la se, že jako obvykle zavře, aby ostatní stihli autobus, a když mizeli ve sněhové bouři, dívala se za nimi prosklenou stěnou vstupní haly. Obrisy jejich postav se ještě nestačily rozplynout v bílé mlze a už své velkorysě nabídky začala litovat. Ne, že by byla tak velkodušná. Ve skutečnosti se chtěla hlavně pochlubit, že má přítele – přítele s autem. Ji už nějaký autobus nemusí zajímat.

Z nějakého důvodu se její myšlenky náhle stočily ke snapu, který jí přišel během poslední přestávky. Neměla tušení, kdo ho poslal – nikdo z jejích přátel to nebyl. Pochopitelně si už dávno změnila nastavení a zablokovala zprávy od neznámých lidí, i když především proto, že poslední dobou začali tuhle aplikaci používat i staří. Nestačí jim, že ničí Facebook, teď začali kazit i Snapchat. Vsadila by se, že to byl nějaký nudný stařec, možná někdo z máminých přátel nebo příbuzný, na kterého se nepamatuje. Jméno uživatele jí nic neříkalo: *Just13*. Možná to nakonec žádný stařík nebyl; možná to bylo dítě, které právě oslavilo třinácté narozeniny. To by tu podivnou zprávu vysvětlovalo.

Ve snapu byla její fotka, jak podává popcorn zákazníkovi. Nebyl to žádný úchvatný snímek: tvářila se divně a její postava, ten kousek, který z ní byl vidět, byla zabraná z divného úhlu. Žádná póza, žádný úsměv. Snímek byl stejně matoucí jako celá zpráva. Stálo v ní jediné: *Vidím tě*. Ať to poslal kdokoliv, očividně byl v kině a ani ji nezašel pozdravit. Možná to byl malý stydlivý kluk, který nesebral odvalu, aby ji oslovil. Jeho štěstí, protože by ho poslala někam. Neměla sebemenší zájem vídat se s magory a tenhle snap mohl poslat jenom cvok.

Dveře za Stellou se pohnuly. Hydraulický zavírač byl

porouchaný, takže se nejprve zavíraly pomalu, ale pak najednou nabraly rychlost a s hlasitým prásknutím se zabouchly. Rána se rozlehla vydlážděným prostorem a jako ozvěna i v její hlavě a jen zvýraznila ticho, které tu panovalo. Nahoře se cítila trochu nesvá, ale tady dole ve spodním podlaží to bylo mnohem horší. Ve vstupní hale aspoň viděla okny ven, nebo kam jí sníh dovolil dohlédnout. Možná právě počasí dnes vyhnalo do kina takové davy lidí. Stella viděla všechny filmy, které promítali, proto věděla, že za nic nestojí. Ale když se na ně člověk díval, mohl zapomenout na krutý venkovní mráz.

Nicméně právě teď jí sníh venku připadal neskonale lákavější než opuštěné kino. Stella se nemohla dočkat, až bude v bezpečí v Höddiho autě. A co když je to nějaká rachotina a nebude mu fungovat topení? I tak je to lepší než autobus. Trochu jako Höddi. Nebyl žádný princ z pohádky, ale radši je s ním než sama. Prozatím jí musí stačit. A přitom se bude rozhlížet po lepším. Po takovém, který bude dobře vypadat a bude mít tak super auto, že kamarádky zblednou závistí. Takového přítele chtěla. Ne někoho, jako je Höddi, který musel být na všech fotkách, které postovala na sociálních sítích, rozmazaný.

Stella si vybrala nejuzdálenější kabinku a rychle za sebou zastrčila západku. Naproti kabinkám stála řada umyvadel a nad nimi po celé délce stěny viselo obrovské zrcadlo. Právě teď vůbec neměla chuť se na sebe dívat: vypadala hrozně, ztrhaná, potřebovala ostříhat, vyčistit pleť, upravit obočí. V pěšince jí zářily tmavé odrosty jako rychlé pruhy na kapotě Höddiho auta. Nechutné. Než sešla dolů, zastavila se u ducha z kartonu, který sloužil

jako reklama na horor promítaný v hlavním sále. Chtěla přátelům poslat fotku, jak stojí vedle něho, ale rozmyslela si to, protože nestála o to, aby viděli, jak hrozně vypadá. Navíc bylo trochu strašidelné stát vedle tak děsivé reklamy, i když věděla, že je to jen kus obrovského kartonu. Vyfoť se jindy, až bude vypadat k světu a kolem budou lidé. Jen aby jí peníze přišly včas, protože si už domluvila termín u kadeřnice na prvního příští měsíc, hned po otevření. Je k vzteku, že péče o vlasy, aby vypadaly dobře, vyjde tak drahá.

Stella si stáhla kalhotky a přidřepla nad mísu, aby se vyčurala. Bůh ví, jaké bakterie tu mohly po sobě nechat návštěvnice kina. Rozhodně se nechystá zařadit mezi špindíry, které chytily pohlavně přenosné choroby. Takhle hluboko klesnout nehodlá.

Přes zurčení moči zaslechla, jak se otevřely dveře záchodů. Na nahých stehnech jí naskočila husí kůže a hrdlo se jí stáhlo strachy. Sakra, kdo by to mohl být? Vrátila se některá z dívek? Pokud ano, jak se dostala dovnitř? Zůstaly snad hlavní dveře odemčené? Myslí jí znovu probleskla zpráva ze Snapchatu. Tohle přece nemůže být *Just13*?

Hlasitá rána prozradila, že se dveře zase zabouchly. Stella zadržovala dech a napínala sluch, aby zjistila, zda dotyčný vešel dovnitř. Možná to byl někdo z ochranky, kdo přišel dřív a kontroloval kino. Ale takové štěstí neměla. Zavržení bot jí prozradilo, že tu není sama.

Proud moči se scvrkl na pár kapek, které padaly do rytmu kroků. Musí to být žena. Co by dělal na dámských toaletách v prázdném kině v tuhle noční hodinu muž? Na pánech určitě nebylo obsazeno. Stella potlačila nutkání zavolat a zeptat se, kdo je tam. Natáhla se k toaletní-

mu papíru, utrhla si několik útržků a co nejtíšeji se osušila, pak se postavila a natáhla si kalhoty. Cítila se o něco lépe, nebo aspoň ne tak nahá. Jenže to rychle přešlo.

Pod dveřmi kabinky se objevily boty. Těžké šněrovací boty, tak velké, že klidně mohly patřit muži. Stella si přitiskla ruce na ústa, aby zdusila křik. Proč tam stojí? Nohy se nehýbaly; jejich majitel tam jen stál, jako by to byly vstupní dveře a on zvažoval, zda má stisknout zvonek. Což nebylo tak daleko od pravdy, protože v příští minutě se ozvalo hlasité zabušení na dveře. Bezmocně zírala na jejich prázdnou plochu, jako by jí mohla vyjevit, co má tohle znamenat.

V tu chvíli jí zazvonil telefon. Vytáhla ho třesoucí se rukou z kapsy a málem ho upustila, jakmile poznala, že je to další zpráva od *Just13*. Než se stihla zarazit, dotkla se obrazovky a otevřela zprávu. Spolkla výkřik, když se ukázal obrázek: byly na něm zavřené dveře, stejné jako dveře její kabinky. Musely to být stejné dveře, jediná věc, která ji oddělovala od odesílatele. Nebyl u nich žádný popis.

Další hlasité zabušení. Stella uskočila a pozadu vrazila tak prudce do mísy, že se jí podlomila kolena. „Kdo je to?“ Žádná odpověď. Vyhrkla ta slova dřív, než se dokázala zarazit. Její hlas zněl nejistě, plačtivě, jako by ani nebyl její. Stella byla zvyklá stát v čele smečky. Silná. Odhodlaná. Neprojevovat soucit s fňukáním, které znělo přesně jako to, co právě teď vydávala ona.

Tentokrát bylo zabušení tak silné, že se dveře zatřáslly. Stelle sklouzly oči k chatrné západce a hned pochopila, že ji neochrání. Hlava jí pracovala na plné obrátky, zatímco horečnatě pátrala kolem po něčem, po čemkoliv, co by ji zachránilo. Role toaletního papíru na držáku.

Plastový koš na odpadky s víkem. Ke zdi připevněný záchod, kterým by se mohla rozmáchnout proti útočnickově hlavě, kdyby se dostal silou dovnitř. Až na to, že ho nikdy nedokáže odšroubovat ze zdi. Pak si vzpomněla na telefon, který svírala ve zpoceně ruce. Měla by zavolat na policii? Nebo Höddimu? Jestli je už na cestě, mohl by se sem dostat dřív než policisté?

Nakonec se rozhodovat nemusela. Muž se opřel do dveří kabinky, západka povolila a dveře udeřily Stellu do hlavy a odhodily ji dozadu na záchodové prkýnko. Omráčeně na něj dopadla s rukama rozhozenýma. Udělalo se jí špatně od žaludku, ale přinutila se pohlédnout vzhůru do tváře útočnickovi. Byla tmavá, takže si nejprve myslela, že je schovaná ve stínu. Chvilí trvalo, než jí došlo, že se dívá na lesklou masku Dartha Vadera pod tmavou kapucí černé bundy. Skrz mandlově zakřivené otvory ji pozorovaly oči, ale nepoznala, co vyjadřují. Natáhla se k ní ruka v rukavici a vytrhla jí telefon. Muž si s ním začal hrát a Stella zadoufala, že je to zloděj. Jen ať si telefon klidně vezme. I obsah jejích kapes. Všechny peníze na zbytek měsíce. Peněženku. Cokoliv. Pokud ji nechá na pokoji.

„Dobře, dobře.“ Hlas muže zněl zvláště a trochu se podobal hlasu Dartha Vadera. Chraplavý, jako by měl krk vystlaný smirkovým papírem. K masce zřejmě patřil i laciný měnič hlasu. Namířil na ni jejím telefonem, jako by ji chtěl vyfotit, jak sedí na záchodě. Po tvářích jí začaly téct slzy. Co to dělá? Proč by zloděj chtěl mít video nebo fotku majitele telefonu? „Teď chci, abys do toho dala všechno.“

„Cože?“ Stella se posouvala na míse dozadu, až se zády

opřela o tvrdou stěnu, a jak přes tenký svetřík vnímala její mrazivý chlad, ještě víc se roztrásla.

„Řekni, že je ti to líto.“

Ani se nepokusila vzdorovat, jen se přes vzlyky, které se jí draly ven z hrdla, snažila co nejlépe omluvit.

„Chm. To nestačí. Nezní to přesvědčivě. Dokážeš to líp.“

Zkusila to znovu. A ještě jednou. Opakovala slova „omlouvám se“, až jí v uších zněla tak divně, jako by to ani nebyla skutečná slova. Ale zdálo se, že muž s tím stále není spokojený.

A proto musela zaplatit.

2. KAPITOLA

„Potřebujeme větší obrazovku.“ Konečně jeden z policistů ve vyšetřovací místnosti vyslovil to, co si ostatní mysleli. Od začátku nahrávky si všichni ve skupině postupně přisouvali židle blíž ke stěně, na které na směšně malé obrazovce běžel záznam bezpečnostních kamer kina.

Erla, která seděla na stole těsně u ní, místnost přejela podrážděným pohledem. „Pokuste se soustředit. Je to tak nekvalitní nahrávka, že by větší obrazovka stejně nepomohla. Ale jestli vám to tak vadí, můžete hodit žádost do krabice s podněty.“

Muž mlčel a Huldar chápal, proč: Erla málokdy zůstala v klidu, když jí někdo z týmu odmlouval. V mnoha směrech byla dobrá nadřízená, ale mezilidské vztahy nebyly její doménou. Ani na chvíli nevěřil, že přání mít ve vyšetřovací místnosti větší obrazovku skončí v krabici s podnětnými návrhy; všichni už sami přišli na to, že nejde o nic jiného než o hřbitov stížností.

„Koukněte. Teď to přijde.“ Erla se vrátila k nahrávce. „Tady. Sledujte toho ducha z kartonu, nebo co to vlastně je.“

Oči všech byly přilepené k rohu obrazovky, kterému dominoval reklamní poutač. Dívka prošla kolem, zastavi-

la se u něj a vytáhla telefon. Udělala pár obličejů, nafotila několik selfiček a pak pokračovala pryč ze záběru. Podle Erly to bylo naposledy, kdy se objevila na některém ze záznamů ve vzpřímené poloze. V podzemním podlaží, kde se nacházely záchody, ani na schodech, které dolů vedly, nebyly bezpečnostní kamery. Soudě podle časového ukazatele na nahrávce a na videoklipech, které odešly z dívčina telefonu, musela v tuhle chvíli mířit na záchod.

Zpoza kartonového poutače se najednou vynořila temná postava a všichni se naráz naklonili dopředu, aby lépe viděli. Tohle musel být pachatel. Jak Erla poznamenala, byl to nekvalitní záznam, ale jakmile se ukázala celá postava, došlo jim, že na tom nesejde; nedal by se identifikovat, ani kdyby obrázky byly v HD kvalitě. Měl na sobě tmavou neforemnou bundu s kapucí přetaženou přes hlavu a masku Dartha Vadera. A k tomu tmavé kalhoty zastrčené do černých šněrovacích bot a tmavé rukavice. Muž zmizel ze záznamu stejným směrem jako Stella.

„Tak je to jasné. Schoval se za tu pitomou reklamu a číhal tam na ni.“ Erla zastavila záznam. Všichni zírali na zamrzlý obrázek kartonového ducha v prázdném předsálí. „Musíme projít všechny záznamy od chvíle, kdy kino otevřelo, a pokusit se zjistit, kdy přišel. Přinejmenším si snad můžeme být jistí, že při příchodu masku neměl.“ Erla se zvedla a podívala se po nich. „Nebude to snadné. Podle kina prodali včera přes osmnáct set lístků. Otvírali ve dvě, jako každou neděli, a o tom, kdy muž vstoupil do budovy, se nic neví. Mohl přijít hned na první promítání a do zavíračky se někde schovávat, a logicky to nemuselo být za tím poutačem. Někdo musí projít nahrávky a sestavit časový rámeček.“

Všichni včetně Huldara přikrčili hlavu a tiše se modlili, aby jim tenhle úkol nepřipadl. Z místa, kde Erla stála, museli vypadat jako skupinka dětí hrajících si na sochy. Zamračila se. „Někdo taky musí projít prodané vstupenky. Lidi do kina obvykle nechodí sami, takže potřebujeme seznam zákazníků, kteří si koupili jen jeden lístek. Když se nám podaří zjistit, kdy ten muž přišel, mohli bychom ho zúžit na ty, kdo si tou dobou u pokladny koupili jen jeden lístek. Pokud platil kartou. Jestli platil hotově, jsme v háji.“

„Mohl si koupit lístek online. Předem.“ Gudlaugur zrudl jako vždycky, když promluvil. Seděl vedle Huldara, který mu povzbudivě přitakal. V rámci týmu tvořili vlastní tandem, seděli proti sobě u stolu v otevřeném kancelářském prostoru a obvykle dostávali společný úkol. Byly časy, kdy by Huldar chtěl za partnera radši zkušenějšího detektiva, ale mladíkových schopností se naučil vážit. Když ho neznadlo nízké sebevědomí a ostýchavost, opravdu mu to páliło. „Chci říct..., že se lístky neprodávají jen na místě. Víte..., takže...“

Huldar se chopil slova místo Gudlaugura, který se do toho začal zamotávat. „Jestli si útočník koupil lístky přes internet, klidně si mohl koupit dva, aby to vypadalo méně nápadně. Muselo mu dojít, že si prodané lístky zkontrolujeme, především ty jednotlivé. Na druhou stranu kdyby nakupoval online, platil by kartou, což je plus. Nebo bude, až budeme mít jména nějakých potenciálních podezřelých.“

Tohle přerušlení jen prohloubilo Erlin zamračený výraz. Když promluvila, obrátila se na Gudlaugura, ne na Huldara. Na tom nebylo nic nového; jejich vzájemné

vztahy byly napjaté od chvíle, kdy proběhlo interní vyšetřování kvůli obvinění z toho, že ho sexuálně obtěžovala. I když to nemělo žádné následky, oběma jim zůstala po téhle zkušenosti v ústech hořká pachuť. Ona se od té doby chovala, jako by neexistoval, nikdy se nedívala jeho směrem, a pokud mohla, neoslovovala ho jako první. Nevěděl, zda se bojí, že by si jejich rozhovor špatně vykládali, nebo pohled na něho prostě nemůže vystát. Jeho osobně vyšetřování dost zničilo, ačkoliv při zpětném pohledu to za to stálo. Nemohl popřít, že situace s chutí využil, aby jí mohl dát košem. Nemusel podstoupit onen trapný rozhovor, ve kterém by na ni vybalil, že jejich společná noc byla chyba.

Erla se ještě víc zamračila. „Já vím, že se lístky prodávají online. Celkový počet, který jsem zmínila, zahrnoval i prodeje online. Ale jestli pachatel není totální pabl, platil v hotovosti. Zatím budeme pracovat s tímhle předpokladem, i když pochopitelně projdeme i všechny platby online. Teď jsi spokojený?“ Erla pohledem probodávala Gudlaugura, který se na židli propadal studem. Přikývl. „Skvěle. Jestli ne, můžeš jít sem a převzít to za mě.“ Všichni kromě Huldara a Gudlaugura se zasmáli.

Erla se jen ušklíbla. Zvedla dálkový ovladač, vybrala videoklip a znovu spustila přehrávač. „Tady je, když opouští budovu. Jak sami vidíte, je dost nepravděpodobné, že hledáme živou oběť.“

Na obrazovce se objevil další záběr. Tentokrát se dívali na dvojité prosklené dveře, ve kterých Huldar poznal únikový východ z kina, který během přestávek využívali hlavně kuřáci jako on. Výraz policisty, který prošel dopoledne s Erlou záznamy, nevěstil nic dobrého.

Temná postava se objevila v záběru zády ke kameře a táhla za kotník Stellino bezvládné tělo. Dlouhé vlasy měla rozprostřené mezi pažemi vláčenými za hlavou. Tenká mikina se jí při tom vykasala nahoru a odhalila nahé břicho a kousek podprsenky. Muž se u východu zastavil a pustil její nohu, která ztěžka přistála na podlaze. Chystal se zvednout těžkou ocelovou závoru, která zajišťovala dveře, když zaváhal a vrhl na dívku rychlý pohled.

„Ježíš!“ Detektiv v přední řadě ukázal na obrazovku. „Koukněte! Pohnula se.“

Erla zastavila záznam. Jestli se předtím tvářila zlověstně, teď byl její výraz vyčerpaný. „Myslíme si, že dívka vydala nějaký zvuk. Možná přicházela k sobě. Pokud nešlo jen o smrtelné zachroptění. Každopádně to je jedno.“ Znovu stiskla přehrávání.

Tým se zadržným dechem sledoval, jak muž přistupuje k dívce a kope do ní pravou nohou. Její nahé břicho se mírně zachvělo, jakoby v křeči, a prsty jedné ruky sebou bezděčně cukly. Muž otočil hlavu a rozhlédl se po okolí, pak zamířil přímo k hasicímu přístroji připevněnému na stěně, sebral ho a donesl zpátky k dívce.

„Do prdele.“ Huldarovi bylo jedno, že to řekl nahlas. Musel sebrat všechny síly, aby neodvrátil pohled. Všiml si, že Gudlaugur vedle něho přivřel oči do úzkých škvírek, ale stejně jako ostatní se dál díval, jak muž zvedl těžký kovový válec a brutální silou jím udeřil dívku do hlavy. Její tělo sebou divoce škublo. Potom už se nepohnula.

Muž otevřel dveře, popadl dívku za kotník a vytáhl ji ven, kde se na chvíli zastavil a zamával do bezpečnostní kamery. Potom zmizel v padajícím sněhu a dívku táhl za sebou.